

El que s'havia perdut es troba

Es va sentir un truc a la porta i dos nens a mig vestir van córrer escales avall i van entrar en tromba al rebedor. La nena, que només s'havia de cordar la brusa, va ser la primera a arribar a la porta. El nen, mentre maldava per passar el cap per un jersei verd de llana, la va veure engrapar un diari plegat i fugir cap al menjador. Ella, abans no l'atrapés, d'una revolada li va tancar la porta als nassos i va aguantar-ne la maneta des de l'altre cantó. Hi va haver un estira-i-arronsa, la fusta va rebre unes quantes coces i, des del pis de dalt, una veu va cridar:

—Nens! Prou d'escàndol, sisplau!

—Ja el tenim aquí! —va cridar el nen, mentre empenyia la porta amb totes les seves forces i, a poc a poc, l'aconseguia entreobrir—. Ha arribat el *The Times* amb el nostre anunci! —Va ficar el peu entre el

llindar i la fulla de la porta.— Però la Carey no me'l deixa veure.

—Qui dius que no te'l deixa veure? —va dir la nena.

Llavors es va apartar de cop, i el seu germà va estampar-se contra el terra del menjador.

—Va, Carey —va dir, dolgut—. Que mig anunci el vaig escriure jo.

La nena va obrir el diari al damunt de la catifa del davant de la llar de foc (la taula estava parada per a l'esmorzar).

—El va escriure la mare —va dir ella.

Els dos nens es van agenollar.

—Mira, mira, Charles: «Anuncis classificats». És aquí. —La nena estava gairebé de cap per avall, amb el nas a tocar de les lletres. I va llegir en veu alta:— Dama ocupada en una tasca d'importància nacional busca allotjament d'estiu per a tres nens de vuit, onze i dotze anys. Remuneració: set guinees per setmana. Respostes a l'apartat 0014, *The Times*. —Va contemplar la pàgina, inflada d'orgull de coautora.— Ens ha quedat la mar de bé —va comentar.

El Charles va apartar les trenes de la seva germana,

que estaven posades, com un parell de serps, damunt la pàgina.

—Llegim-ne algun altre... «Mans pàl·lides, m'eixamples el cor. Pat.»...

—«M'eixamples el "corpat"»?

—«El cor», punt, «Pat». *Pat* és el nom de qui signa. «Abric de visó, pràcticament nou...»

—Mira —el va interrompre la Carey—, aquí hi ha un anunci com el nostre, però al revés —i va llegir—: «Dama propietària d'una caseta al camp s'ofereix per allotjar, en estada remunerada, dos nens de Londres. Preu moderat. Molt bones referències. Envieu les respostes a E. Price, Little Alders; Much Frensham, Beds»... —A mesura que llegia, la nena va anar afluint fins que va acabar quequejant.— Però si és... —tenia els ulls clavats al text—, és la senyoreta Price —va dir estrafent la veu, gairebé esverada.

El Charles es va inclinar damunt del diari.

—Little Alders? —va repetir, sorprès—. Era aquest el nom de casa seva?

—No me'n recordo. Però del nom d'ella, sí. *Senyoreta Price*, diu...

—A Much Frensham n’hi deu haver un munt, de persones que es diuen *Price* de cognom.

—Però hi diu E. Price! —La Carey tenia els ulls molt oberts.— La senyoreta Price es deia Eglantine.

—Ah, sí?

A la nena li va semblar que el germà havia empal·lidit una mica.

—Sí. Eglantine Price —va repetir ella, ben convençuda.

Van mirar-se de fit a fit una estona sense badar boca. I al cap d’un moment van tornar-se a inclinar damunt del diari.

—Diu dos nens, només —va fer notar el Charles.

—El Paul pot dormir a qualsevol lloc. I si ella sabés que som nosaltres... vols dir que no s’avindria a allotjar-nos igualment?

—La senyoreta Price... —va dir el Charles. I se li va dibuixar un somriure als llavis.— T’ho imagines, passar l’estiu a casa seva?

—Sí, sí —va dir la nena. Tenia els ulls brillants.

—Després que es morís la tia Beatrice no em pensava pas que la tornariem a veure.

—Jo, tampoc.

—La mare potser no ens hi deixa anar.

—Ja veuràs com sí, home. Segur que prefereix que passem l'estiu a casa d'algú conegut.

—És veritat. I, a més, la mare es coneix el poble de les vegades que havia anat a visitar la tia Beatrice i tot això. I li podem dir que la senyoreta Price era amiga seva.

—És que ho era.

—No eren pas amigues.

—Que sí. No te'n recordes que la tia Beatrice li va fer portar un cistell de préssecs, quan va caure de l'escom... —la Carey va vacil·lar— de la bicicleta?

—No era una bicicleta.

—Ja ho sé. Però vam prometre que no ho xerrariem. Vam prometre que no ho explicariem a ningú, que...

—I hem complert la promesa. Ni tan sols n'hem parlat entre nosaltres.

—Al començament sí que en parlàvem.

—Però últimament, ja no. I amb el Paul, mai. Saps què, Carey...

—Digues.

—De vegades em fa la sensació que és com si tot allò ens ho haguéssim inventat. Com en un joc d'aquells en què t'imagines situacions.

—Doncs ara ja deu fer un parell... més d'un parell d'anys que va passar. I va passar de debò. —La nena va assenyalar el diari amb el dit.— Aquí tens la senyoreta Price que ho demostra. Aquesta sensació que tens és perquè les coses de les quals no es pot parlar, al cap d'un temps, semblen irreal. Em demano si el Paul... —Es va posar dreta d'un bot i va córrer cap a la porta.— Paul, baixa! —va cridar.

El nen va arribar amb el jersei descordat i calçat només d'un peu. La Carey li va cordar el jersei.

—On tens l'altra sabata? Ai, tant se val. Escolta'm Paul, te'n recordes de la senyoreta Price?

—La senyoreta Price?

—Sí. Recordes l'estiu que vam passar a casa la tia Beatrice? La senyoreta Price era aquella dona alta i prima que vivia en una caseta a prop de la part de baix del jardí, aquella que portava faldilles i abrics grisos i que anava amb una bicicleta grossa.

—Una bicicleta grossa?

—Més grossa que les que es fan ara. Sí, home, no la recordes?

—No. No recordo cap bicicleta grossa.

—Te n'has de recordar. Pensa. Si la vas descobrir tu.

—Au, va, Paul, no siguis ruc —va dir el Charles—. Vas ser tu que la vas veure volar dalt d'una escombra.

—Ah, aquesta! —va exclamar el nen—. Es deia senyoreta Price?

—Sí, és clar que sí. La vam trobar per terra, que s'havia torçat un turmell, perquè havia caigut de l'escombra. I la vam acompanyar a casa seva.

—I et va convertir en una granota.

—A mi? —va demanar el Paul, meravellat.

—Sí. Uns segons i prou. Estudiava un curs per ser bruixa. L'has de recordar per força.

—Ah! —va fer el nen—. Va ser la que ens va regalar el llit màgic?

—El pom màgic, sí. La recordes, ara?

—Sí que la recordo. I tenia un cocodril dissecat.